

# Ellenállásba ütközve



## SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK:** Ezsdrás 4; 5:1-5; Nehémiás 4; 6:1-13;  
Haggeus 1; 2Korinthus 6:14

*„De a zsidók vénein rajta volt Istenük szeme, így nem akadályozták meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elé nem jutott, és amíg levélben nem válaszoltak rá” (Ezsd 5:5, ÚRK).*

Ezsdrás könyvének 3-6. fejezete tematikus felépítésű és a templom újjáépítésével szembeni ellenállás különböző történelmi periódusait fedi le. A tematikus megközelítés ismeretében tisztábban láthatjuk az általános üzenetet.

Ezsd 7:1 verse említi először név szerint Ezsdrást. Kr. e. 457-ben történt érkezése után a dolgok megváltoztak, elkezdődött Jeruzsálem meg a falak újjáépítése – több hullámban. Nehémiás tizenhárom évvel később indult (akit Kr. e. 444-ben küldött el Artaxerxész), majd újrakezdték a fal építését. Az erős ellenállás dacára ötvenkét nap alatt befejezték a munkát (Neh 6:15).

Ezsdrás és Nehémiás könyveinek gyakran felbukkanó témája az Isten művével szembeni ellenállás. Nem meglepő, hogy a templom és Jeruzsálem újjáépítése ellenkezést és üldözést váltott ki. Bárhová tekintünk a mai világban is, látható, hogy szembeszegülnek az Úr művével. Sátán igyekszik oda hatni, hogy az evangélium ne terjedjen gyorsan, mert az fenyegetné az uralmát. Hogyan kezelték a zsidók az ellenállást Ezsdrás és Nehémiás idejében?

## A SZEMBESZEGÜLÉS KEZDETE

**Olvassuk el Ezsd 4:1-5 szakaszát! Az izraeliták maradéka vajon miért utasította vissza a többi nép segítségét, akik felajánlották, hogy részt vennének a templom felépítésében?**

---

---

---

Első látásra kedvességnek, jó szomszédi gesztusnak tűnhetett a felajánlás, miért is kellett hát visszautasítani? Bizonyos értelemben a választ megtaláljuk a bibliaszövegben. Az „ellenségek” ajánlottak segítséget. *Ellenségek?* Ez erős utalás arra, hogy miért is reagáltak így az izraeliták.

Miért nevezi az Írás *ellenségeknek* ezeket a népeket? 2Kir 17:24-41 szakaszának magyarázata szerint más országokból telepítették be őket Samáriába és a környékére, miután a zsidókat elhurcolták Izraelből, az északi országból. Assíria királya papokat küldött hozzájuk, akiknek meg kellett tanítaniuk az embereket az ország, vagyis Izrael Istenének a tiszteletére. Csakhogy az így kialakult vallási életbe belevették a kánaánita bálványokat is, Izrael maradéka pedig attól tartott, hogy a kevert vallási gyakorlat az ő templomi istentiszteletükbe is beszűrődik. Ezért volt a legjobb és legokosabb, amit csak tehettek, hogy azt mondják: „Köszönjük, nem!”

Idézzük fel, hogyan is jutottak idáig! Az őseik folytonos megalkuvása, a környező pogány vallásokkal való kapcsolata miatt pusztult el végül a templom és vitték fogságba a népet. Éppen ezért a templom újjáépítésének folyamatában még véletlenül sem akartak volna túl közel kerülni a szomszédaihoz.

**Még mi mutatja az idézett szakaszban (Ezsd 4:4-5), hogy helyes döntés volt az elzárkózás?**

---

---

**Gondoljunk csak bele, milyen könnyen próbálhatták volna igazolni a segítség elfogadását! Mi az üzenete 2Kor 6:14 versének ebben az összefüggésben?**

## BÁTORÍTÓ PRÓFÉTÁK

*Ezsdrás könyve* 4–6. fejezetei szerint a zsidók szembesültek a környező népek ellenállásával, ami félelmet ébresztett bennük és ezért nem akartak tovább dolgozni a templom újjáépítésén.

Amint már kitértünk rá, Ezsd 4:6–6:22 szakasza nem kronológiai sorrendű, tehát nézzük meg az 5. fejezetet, mielőtt rátérnénk a 4. fejezetre!

**Olvassuk el Ezsd 5:1-5 szakaszát! Miért küldte el Isten a zsidókhöz Hageus és Zakariás prófétát? Mi lett a munkájuk eredménye?**

---

---

---

---

A zsidók leálltak az építkezéssel, mert féltek, pedig Isten azért küldte őket Júdába, hogy építsék újjá a templomot és a várost. Az Úrnak volt egy terve. Mivel a nép félt, kellett valamit tennie a bátorításukért, ezért hívta el a két prófétát. Az emberi szembeszegülés nem állítja meg Istent. Noha a tetteikkel a zsidók is hozzájárultak a problémák kialakulásához, Isten mégsem hagyta el őket. A próféták által ösztönözte, újból tettekre sarkallta őket.

**Milyen üzenetet kaptak Hageus 1. fejezetében? Mi milyen tanulságot szűrhetünk le ebből a részből magunknak?**

---

---

---

Isten „Elhívta Aggeus és Zakariás prófétát, hogy megoldást hozzanak a válságban. Isten szolgálói megrázó bizonyágtételekben tárták fel a nép szenvedésének okát. Azért nem boldogulnak földi dolgaikban, mert nem Isten ügyét teszik első helyre – mondták a próféták. Ha a zsidók megdicőítenék Istent, s az Őt megillető tiszteletüket és hódolatukat azzal fejeznék ki, hogy a templom építését elsődleges feladatuknak tartják, így biztosítanak Isten jelenlétét és áldását” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 356. o.).

## A MUNKÁLATOK SZÜNETELTETÉSE

**Mit tett az „ellenség” Ezsd 4:6-24 szakasza szerint, hogy leálljon a munka Jeruzsálemben?**

---

„A föld népei” vádaskodó leveleket írtak a zsidók és a munkálataik miatt először Dáriusz királynak (Ezsdrás 5–6. fejezet), majd Xerxésznek (Ahasvérusnak) és Artaxerxésznek is. Minden tőlük telhetőt megtettek, hogy leállítsák az építkezést Jeruzsálemben.

A környező népek vezetői azt állították, hogy ha megépül a város, a király elveszíti hatalmát felette, mert Jeruzsálem mindig is lázadó, zavaros volt a múltban. Sajnos el tudták hitetni Artaxerxész királlyal, hogy a zsidók csak azért építkeznek, mert vissza akarják szerezni függetlenségüket és ellenállásra készülnek. A király el is rendelte a munkák leállítását, a környező népek pedig hadsereget küldtek, hogy megakadályozzák a város további építését. Isten művét erőszakos fellépéssel tartóztatták fel.

**Miért álltak le a zsidók az építkezéssel Ezsd 4:23-24 szerint? Vajon nem tudták, hogy Isten a város újjáépítését várja tőlük? Mi akadályozta őket?**

---

A zsidók nyilván tisztában voltak vele, hogy Isten a város és a templom újjáépítésére hívta el őket, de a kemény ellenállástól megijedtek. Ilyen indokokra hivatkozhattak: „Talán nem ez a megfelelő idő”, „Ha valóban ez volna Isten akarata, biztosítaná az utat”, vagy „Vissza sem kellett volna jönnünk ide!” Amikor akadályok hátráltatnak abban, amire hitünk szerint Isten elhívott, hajlamosak vagyunk megkérdőjelezni a vezetését, kételkedni benne. Könnyen el tudjuk hitetni magunkkal, hogy tévedtünk. A félelem megbéníthatja a gondolatainkat, kétségbe ejthet, reménytelenségbe taszíthat, ahelyett, hogy Isten hatalmára összpontosítsunk.

**Tapasztaltál már ilyesmit, amikor meggyőződésed szerint Isten elhívott valamire, de nehézségekbe ütköztél, ezért kétségek támadtak benned? (Gondoljunk például Keresztelő János esetére!) Mit tanultál abból az esetből?**

## NEHÉMIÁS CSELEKEDNI KEZD (Kr. e. 444)

**Olvassuk el Nehémiás 4. fejezetét! Hogyan szálltak szembe a zsidók az akadályokkal Nehémiás vezetése alatt? Miért volt fontos, hogy felkészüljenek a harcra és ne csak tétlenül reménykedjenek Isten védelmében?**

Többszöri nekilendülés és megállás után a nép ismét dolgozni kezdett. Imádkoztak, Nehémiás pedig éber őrseget állított fel. Az emberek éjjelnappal műszakonként váltották egymást, hogy készen álljanak bármilyen fenyegető támadás kivédésére. Nehémiás a fal körül is megszervezte az embereket, felfegyverezte őket, hogy minden család harcra kész legyen. A szolgálát szintén két csoportba osztotta: az egyik csapat dolgozott, míg a többiek fegyvert fogtak. Külön intézkedéseket hoztak a falon dolgozókra vonatkozóan, hiszen ők voltak a legközelebb a veszélyhez. Minden építő kardot tartott az egyik kezében, a másik kezével adogatta a téglákat/köveket meg a vályogot a falhoz. Készen álltak rá, hogy megküzdjenek az ellenféllel. Megtették a maguk részét, Isten pedig gondoskodott a többiről. Különösen inspiráló Nehémiásnak az Isten védelmébe vetett hite, mégsem csak a parancsnoki szobában üldögélve várta, hogy az Úr tegyen meg mindent. Felkészültek, amennyire tőlük tellett.

A Biblia leglelkesebb versei közé tartozik ez a két szakasz: „*Ne féljetek tőlük! A nagy és rettenetes ÚRra emlékezzetek, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, lányaitokért, feleségeitekért és házatokért*” (Neh 4:14, ÚRK)! „*Istenünk harcol értünk*” (20. vers)!

A makacs ellenállás miatt a zsidók ismét abbahagyhatták volna az építkezést, ekkor azonban már nem vett erőt rajtuk a félelem. Kapaszkodtak az ígéretbe, hogy az Úr fog harcolni értük. Amikor Isten nevéért, a hitünk miatt ütközünk ellenállásba, vagy pedig azért, amire Ő hívott el bennünket, nekünk is arra kell gondolnunk, hogy „*Istenünk harcol értünk!*”

Végre megértette a nép, hogy az Úr támogatta őket és ez bátorságot öntött beléjük, így tudtak tovább haladni előre.

**Miért olyan fontos tudni, hogy Isten munkáját végezzük? Fel kell tennünk magunknak a kérdést: Honnan tudhatom, hogy amit teszek, az valóban Isten munkája-e?**

## „NAGY MUNKÁBAN”

**Olvassuk el Neh 6:1-13 szakaszát! Miért mondta azt Nehémiás a Jeruzsálemben történekről, hogy „nagy munkát” végez (Neh 6:3)? Ekkor hogyan próbálták megállítani?**

A 6. fejezet szerint többször is merényletet kíséreltek meg Nehémiás ellen. Szanballat és Gesem leveleket küldözgetett neki, találkozóra hívták. A találkozó helye az Ónó-völgy, egy ellenséges terület lett volna, ami leleplezte valódi céljukat. Amíg a fal fel nem épül és a kapukat be nem zárják, Szanballat, Tóbiás és Gesem még látott némi esélyt. A zsidók a perzsa király védelmét élvezték, ellenségeik tehát nem győzhették le őket nyílt támadással. Ha viszont megszabadulhatnak a vezetőjüktől, megakaszthatnák a folyamatot, és talán egyszer s mindenkorra megállíthatnák őket. Semmiképp sem akarták feladni. Nehémiás nem engedett nekik, ők azonban tovább mesterkedtek. Bizonyára komolyan próbára tehette Nehémiást, hogy minden fordulónál meg kellett küzdenie az ellenállással. Ezért mondta: „*Nagy munkában vagyok*” (Neh 6:3, ÚRK).

Világi szemmel nézve Nehémiás valóban nagy munkát végzett a király főpohárnokaként, az egyik legmagasabb posztra került az országban, ami hatalmas presztízzsel járt, a király tanácsadójaként szolgált. Utána pedig a világ szemében egy jelentéktelen, romokban heverő várost építget? *Ezt nevezi nagy munkának?* Nehémiás azonban „nagynek” és fontosabbnak tekintette az Urért végzett munkáját, ugyanis világos volt előtte, hogy Isten nevének jó híre forgott kockán Jeruzsálemben.

Amikor Isten felállította a szentélyszolgálat rendszerét, akkor alapította meg a papság intézményét. Azt akarta, hogy az emberek szemében szent és különleges maradjon a szentély, ezért a templomban csak a papok végezhetek szolgálatot. Magától az ember aligha mérné fel Isten szentségét, ezért Isten különböző rendelkezésekkel segítette az izraelitákat, hogy tisztelettel közelítsenek hozzá. Nehémiás tudta, hogy a templom udvarára bárki beléphet, de a belső termekbe már nem. Amikor Semaja javasolta: menjenek be a templomba, ezzel nemcsak azt bizonyította, hogy hamis próféta, mert Isten parancsával ellentétes dolgot javasolt, de az árulását is leleplezte.

**Hogyan érzékelhetjük Isten szentségét ma, földi szentély nélkül? Miért fordít a kereszthez, ha átérezzük, hogy Isten szent, mi pedig bűnösök vagyunk?**

## TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „A fal építői”, „A kizsákmányolás megfeddése” és „A pogányok cselvetései” c. fejezetek, 394-409. o.

„Olyan támadásokkal és csüggesztésekkel, amelyek Nehémiás korában érték az építőket a nyílt ellenség és a barátságot színlelők részéről, találkoznak majd azok is, akik ma Istennek szolgálnak. Nemcsak az ellenség haragja, megvetése és kegyetlensége próbálja meg a hívőket, hanem az állítólagos barátok és jóakarók nemtörődomsége, állhatatlansága, közömbössége és hűtlensége is” (i. m. 399. o.).

„Azért nem sikerült Nehémiást ellenségeinek hatalmukba keríteniük, mert szilárd hűséggel szolgálta Isten ügyét és szilárdan Őrá támaszkodott. A tétlen, tunya ember könnyen enged a kísértésnek. A gonosz kevésbé tudja megvetni lábát annak életében, akinek nemes céljai, mélyen átértzett szándékai vannak. Aki kitartóan törekszik a cél felé, annak hite nem gyengül, mert tudja, hogy odafent, idelent és mindenütt a Végtelen Szeretet véghezviszi áldott szándékát. Isten hűséges szolgálói eltökélten munkálkodva nem vallhatnak kudarcot, mert töretlen bizalommal fordulnak a kegyelem trónjához” (i. m. 409. o.).

## BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Próbáljuk Zorobábel, Jósua és a többi vezető helyébe képzelni magunkat, amikor az idegenek segítséget ajánlanak nekik! Visszatekintve már látni, hogy jól döntöttek, amikor visszautasították őket. Adventistaként honnan tudhatjuk, hogy mikor kell együttműködnünk más hitet vallókkal és mikor nem szabad? Hogyan dönthetjük el, hogy mi helyes és mi nem? Milyen ismertetőjelekre figyeljünk?**
- 2) **A bibliai történelem során mindig is fennállt annak a veszélye, hogy a hívők engedményeket tesznek hitükből a világnak. Jó példa erre az ókori Izrael történelme egészen a babiloni fogságig. Viszont mi lesz, ha az emberek túlzásba esnek, annyira el akarják kerülni a veszélyt? Amikor Jézust szombatrontással vádolták (lásd Jn 9:14-16), ez nem éppen annak ékes bizonyítéka, hogy a vádolói szélsőségekbe estek? Hogyan lehet megtalálni a kellő egyensúlyt?**

TÚRMEZEI ERZSÉBET:

## MÉG NEM KÉSZ

Régi történet.

Egyházatyától arcképet kértek,

s nem tett eleget a kérésnek,

„Olyan csúf az óemberem

– felelte –, hogy azt semmiképpen

lepingáltatni nem merem.

Újemberem lefesteni

pedig olyan nehéz,

mert egyre dolgozik rajta a Mester,

de még nem kész!”

Rigófütytös tavaszi kertben

ma ez a régi történet

ébred fel bennem.

Szállnak – tűnnek az évek.

Jó volna készen lennem!

A drága Krisztusarcot

egyre formálja a Lélek.

Szépsége néha felragyog.

De jaj, ha még mindig a régi vagyok!

Félek.

„Készíts el engem!” – kértem... s újra kérem.

Hiszen Te megváltottál drága véren.

Ne pihenjen, ne nyugodjék kezed,

míg műved rajtam be nem végezed!

Amit Te kezdtél,

soha nem maradt félbe semmi sem.

Újjá formálsz egészen engem is.

Hiszem.